

הוראות והדרכות

העסקן הנמרץ
הרב בנימין
טעם שליט"א
מנהל הצלה לאחים

מודעים כלל לשינויים שנעשו משנה שעברה ועד עתה, אבל העוסקים במלאכת הקודש מקבלים פניות יום יום, מהציבור החסידי וכדו', ומכל הציבור היותר רחב, ישנם בחורים שאינם יושבים בביתם ויוצאים כל לילה לישון מחוץ לביתם, מחמת המצוק, שמא ואולי יבואו הלילה להוציאם ממיטתם לעבר הכלא, וכל המשפחה אינה רגועה, ואף שאף אנו אין יודעים מה יולד יום, מ"מ המצב אצלנו רגוע יותר, והתאספנו כאן להמתק את הגזירה ולידע את אשר לפנינו.

כל בחור ואברך בגיל הגיוס חושב מתי יבא לידי, וישנן אלו שחושבים מחשבה זו מצד החיובי, מתי יבא ואזכה לזה, אך ישנם בחורים ואברכים שחוששים מתי יבא לידי, ומפחדים מהלא נודע, וסו"ס ידוע שישנם שני גיבורי חיל שיושבים כבר ג' חדשים, (שורות אלו נאמרו דקות ספורות קודם הבשורה המרגינה על שחרורו של גיבור החיל הרה"ח ר' אריה מרדכי רבינוביץ שליט"א) ולא באנו לומר שאין כאן מסירות נפש, אך נבוא בקוצר אמרים, לעשות סדר בכל הענין, מה זה כלא, ומה הסמיים להעצר, ומה הן דרכי התמודדות בכלא, כך שנראה שאין זה גזירה קשה כל כך.

יראתי בפצותי שיה כשאני עומד לדבר בפני בחורים ואברכים חשובים, נזרי הבריאה, גבורי החיל שעומדים הכן במסירות נפש בשעת המלחמה. ידוע שבשעת מלחמה מתחלקים התפקידים לכל אחד ואחד, והתפקיד שקבלתם הוא תפקיד חשוב לאין ערוך כי בזה שאינכם מתייצבים בלשכות הגיוס, אתם מכריזים בזה את המרידה במלכות המינות עשרים וארבע שעות ביום, ושבע ימים בשבוע, ורק לדוגמא אספר לכם, כי לאחרונה ניסה א' מהעסקנים להשתדל עבור א' מגבורי החיל שיושבים עתה בבית הסוהר, ודיבר עם א' מהמפקדים וענה לו המפקד בזעם, איך אתה מעיז לבקש טובות עבור אברכים האלו, והלא הם מכריזים כלפי כל עם ועולם שהם מורדים בכל המדינה, כי כל בחור אף שיושב לו בנחת בישיבה, ושוקד על תלמודו בשלחה, עם כל זה מנהל מלחמה עיקשת עם הסיטרא אחרא בכל רגע.

למעשה, אין זה סוד שבתקופה האחרונה כל מצב גזירת הגיוס נעשה בכי רע מיום ליום, מכל הבחינות, וב"ה הציבור שלנו הוא הציבור הכי רגוע בענין, ומנהלים סדר היום כרגיל בנחת, וכל האיומים אינם מרתיעים אותנו בכי הוא זה, ורובא דרובא מהמשתתפים כאן אינם

סיכויים להיעצר

חשוב לומר שלעת עתה, המעצר בפועל אינו דבר המצוי בכלל. ובפרט לציבור המשתתפים, כי ישנם 4 אופנים איך הצבא מבצע את המעצר לעריקים.

א'. מעצר בבית, שמגיעים משטרה צבאית לדפוק על דלת הבית, באמצע הלילה, או בזמן אחר, כדי לקחת את הבחור מביתו, אין זה דבר נעים, אך חשוב לומר שבפועל דבר זה אינו קורה, וכבר שנתיים שלא יצאו בכלל לבצע דבר זה רק פעמיים, ורק לפני שני חדשים התחילו שוב, ואעפ"כ למעשה אינם מגיעים לציבור שלנו, לא שמענו שהגיעו לדפוק בלילה, לא במאה שערים והסביבה, ואף לא רחוק מכן, גם לא בבני ברק בתוך השכונות החרדיות, ולא בבית שמש או ביתר, ואין זה מפני שהם אוהבים אותנו, או חסים עלינו, אלא כי ב"ה יש התקוממות גדולה בציבורים שלנו, ויודעים הם היטב מכל הטלפונים המתריעים בזמן אמת בעת מעצר, 'צבע שחור', או 'החוטפים הגיעו', וכחיים אף ישנם טלפונים מתריעים כגון אלו, אף ממגזרים יותר רחוקים, עד כדי כך שכשהגיעו לקרית אתא ובנתיבות, בשעה שלש וארבע לפנות בוקר, הגיעו תוך רבע שעה מאות אנשים, שהפגינו ליד המעצר מה שלוקח להם את יישוב הדעת ועוזבים מיד את המקום, ואלים דאמת ההוראה שהם קיבלו הוא לעצור עריקים חילונים, ואף באופנים שהגיעו לבחורים חרדים, ברוב המקרים היו ממשפחות חילוניות, שחזרו בתשובה, ולא ידעו שהבחור הוא חרדי, ומפעם לפעם מגיעים גם לבתים של חרדים, רק כדי לצאת ידי חובתם, ואחר התקוממות ולו

גבור חיל, כל המחאות וההפגנות, שהוא על חשבונם של משטרה אזרחית עצמם, והם מתקוטטים סביב עצמם על זה, וכבר פנתה לאחרונה היועמ"ש שר"י, לשר המשטרה, בטענה, למה אין השוטרים מעבירים את העריקים למשטרה הצבאית, ושר המשטרה ענה להם בצורה ברורה, שאכן לא העברתי ואין בדעתי להעביר אותם, גם לא מכאן ולהבא, כי אין אני כאן לשרת את כל האינטרסים שלך, שכל פעם שתחליט לעצור גבור חיל, אצטרך אח"כ לשבש כל סדר היום בכל הארץ, וכל היום להקדיש את כל השוטרים כדי לעמוד בצירי הכבישים, בהם מתקיימות הפגנות תמידיות כסדרן, עד שחרורם, ותהלי"ת זה המציאות בשטח שבפועל כל א' שנעצר על קדשי ישראל אין הם מעבירים לצבא, חוץ ממה שבד"כ מגיע מיד לעסקני ועד אסירי ציון, והעו"ד מטעמם מודריך אותו מיד בדרכים הנכונים, מה שמביא לתוצאה שהאברך מוצא את עצמו בהקדם בחוץ, בלי שיעבירו אותו לכלא הצבאי, אכן לפני שלש חדשים קבלו הוראה להעביר כמה עריקים, ה"ה שלושת גיבורי החיל שנעצרו ביהוד על חילול קברי ישראל, וגם ע"ז כבר שמענו מכל הכיוונים שהם התחרטו מאה פעמים על שטות זו, שעלו על ידי זה לעץ גבוה, בלי יכולת לרדת ממנו, כי בבית הכלא כל הסדר מתהפך בגלל מוסרי הנפש הללו, ואברכים שהיו בתוך בית משפח הצבאי לביקורים אצל גיבורי החיל נגשו לממונים ואמרו להם שהם עריקים ומוכנים להעצר והשוטרים לא רצו לעצור אותם, כי הם יודעים כי כל מעצר עריק הוא לרעתם.

לסיכום. מכל ארבע האופנים שדרכם לעצור על

מעט, הם בורחים לנפשם, עוד בטרם הספיק הציבור להגיע. לסיכום, החשש הזה שיבואו להוציא מהבית ע"מ לעצור, אין זה דבר מצוי כלל וכלל, וכמו שהגדירו מאן דהו, שיותר מצוי שאחד יבוא לדפוק על דלת הבית, בכדי לבשר לו על זכיית 'לוטו', מאשר יבוא לבית כדי לעצור.

ב'. מעצר בגבולות המדינה בשדה התעופה, ולזה חשוב להבהיר, כי פשוט שכל אחד שנטל על עצמו ובחר להיות מ'נזרי הבריאה', וגמר בנפשו שאינו גורס את כל מלכות המינות וחוקיהם, צריך להכניס היטב לראשו, ולהבהיר לעצמו, שאני לא אצא מהארץ בשום צורה ואופן שהוא, וכמו שיצאה ההוראה לאחרונה מרבני ברסלב, אף שהיה מדובר אצלם מדבר חשוב ביותר, לנסוע להרה"ק ר"נ מברסלב זיע"א, שזהו כל משאת נפשם של חסידי ברסלב, אעפ"כ פסקו לוותר על זה, ולא ליקח סיכון להגיע לבית הסוהר, כי כל מי שעבר את תאריך הגיוס (לשיטתם), ואינו מסודר, אסור לו לנסות לצאת מגבולות הארץ.

ג' וד'. בדיקת שגרה, או מעצר במערכות הקודש ע"י משטרה אזרחית, והוא שמפעם לפעם עומד לו רכב משטרה בצידי הכביש, ועוצר רכבים לבדוק הרישיון וכו', ולפעמים הם גם מבקשים את תעודות הזהות משאר היושבים על הרכב, או על הטינדר. וכן אברך שיוצא למחות על קדשי ישראל, ונעצר על כבוד שמים, ולפי חוקיהם מעבירים למשטרה צבאית. בפועל אפשר לומר, שכמעט ואינם מבצעים דבר זה, ורוב שוטרים יש להם את ההוראות שלהם, וזה גם כמו שהזכרנו, שאין זה מתוך אדיבות לבם, אלא מחמת שאין להם כח לסבול אחר כל מעצר של

מראות מתוככי כלא 10

אז מביאים אותו מיד לכלא 10. ע"פ רוב כל תאי מעצר אלו הם כעין 'שלוש זכר', והיו פעמים שבקשו שם ללוש בגדי צבא וסרבו, וקבלו מיד, מטרת השהיה בתא מעצר זו אינו למעצר, אלא לתחנת ביניים להעביר משם לכלא, או לבסיס תל השומר למשפט.

פסק הדין

כל משתמט שעבר לו פחות מ 540 ימים, מתאריך הגיוס, ובלשונם 'משתמט משמעת' אינו נשפט אצל שופט, ויכול להישפט אצל קצין בתל השומר ואם יצא דינו שיוצא מהכלא, הולך משם לביתו, ואם פסקו לו לשבת בכלא מעבירים אותו משם לכלא 10, מי שהוא משתמט יותר מ-540 יום, ובלשונם 'משתמט פרקליטות', דנים אותו בכלא 10, ובתל השומר רק ממוינים כדי שיבא ההסעה לכלא 10, למאסר, במשך כל הנסיעה, לא עושים כלום, לא מכים, ולא מרביצים, ואין מדברים כלום, ואדרבה, הרי אמרנו שמדובר כאן בפרופיל 45, ולפעמים יש לו כמה שאילות מפוקפקות, אבל לדעתו אין ענין להיכנס עמו לשיחה, כי יש יותר מצוה לבא לחזק את כל הנשברי לב, היושבים כאן בבתי המדרשות שבסביבות מאה שערים... אין שום סיבה לדבר עמם מטוב ועד רע.

במאמר המוסגר. בתא המעצר בתל השומר, יש שם חייל שאמור בתפקידו לשמור על הבחור, בפועל מסתובב בדרך כלל בחוץ, על השולחן ישנו טלפון, שכל אחד יכול לגשת לטלפון, ולהתקשר לכל מי שחפץ, ולמשך זמן שרוצה, ואף החייל אינו מפריע לכך, לדוגמה, שלושת גיבורי חיל שנעצרו ביהוד, העבירו אותם ג"כ לתל השומר, ומעשה שהיה כך היה, שחשבתו לעצמי, הרי יש לי את מספר הטלפון של החדר ההוא, ועשיתי מעשה, והתקשרתי לשם, ולא יאומן שא' מגיבורי החיל אכן הרגיש שם די בנח, לעשות שם מעשה בעל הבית, והרים את הטלפון, ודיברנו כך 44 דקות (!) ואמרתי לו שיכול להתקשר לאשתו ולאמו וכו', וכך הווה, והתקשרו כולם, ודברו ומסרו כל מה שהיה להם למסור, ואף אחד לא הפריע לשיחה, עד כדי כך, שבאמצע השיחה שמעתי איך שנכנס חייל לתוך החדר, ומדבר לא' מהאברכים, ואני שומע איך שהאברך שמדבר אתי על הקו, עונה לחייל, סליחה אני עכשיו מדבר בטלפון... והחייל שואל אותו, עוד כמה זמן יש לך לדבר?... ואף שע"פ חוקיהם החייל היה אמור לנתק לו מיד את הטלפון, וזה מעשים שבכל יום, מתקשרים עם הטלפון שיחות יוצאות, ונכנסות, עכ"פ מי שיש לו את המספר, ומתקשרים ומרגיעים.

רגע ההגעה לכלא

כשמגיעים לכלא 10, מתחיל רגע קשה שלא צריכים להיבהל, כי הכלל שם הוא שבראשית הדרך הם מתחילים עם מסע השפלה כלפי העצור, כי אחד מכל המטרות מכל הכלא, הוא להשפיל ולחנך את העצור, ותכף כשמגיעים לכלא, מגיע חיילת קטנה בת 17, ומתחילה

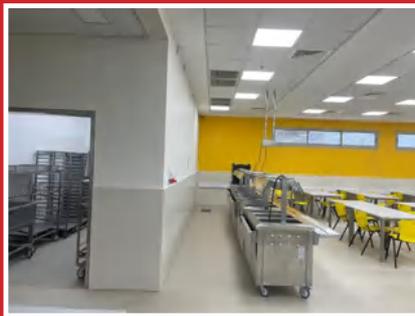
חדר הביקורים

ביקורי משפחות

החדרים בפנים

חדר אוכל

אגף השגחה-בידוד

ידם, אין מצוי כל מעצר והסיכויים להעצר בפועל, מאד קלוש. אך זה מה שנוגע לפחד עצמו שאין ממה לפחד ואפשר להמשיך ללמוד ברוגע ולנהל סדר יום רגיל. אבל עכ"פ צריך כל אחד לדעת שאם יגיע אליו מצוה זו ביום מן הימים, מאיזה סיבה שלא יהיה, מה מוטל עליו לעשות.

רגע המעצר - זכות שתיקה

בכל מקרה של מעצר על ידי משטרה צבאית, חשוב לדעת שהחייל שעוצר את העריק, יש לו תפקיד בלשונם, 'גובה אמרה', והכוונה שהוא לוקח את הגרסה, מה יש לעצור לומר, אם הוא יודע מה זה משתמט, ואם יודע שהוא משתמט, אם רוצה להתגייס, או לא, ושואל אותו כמה שאילות מעין אלו, וחשוב לדעת שלכל אחד יש את הזכות לשמור על שתיקה, ולומר רק דבר אחד, אני רוצה עורך דין, אני רוצה לדבר עם העסקנים הנכונים, וחוף מזה איני עונה על כלום. עדיין לא היה א' שקיבל סתירה על זה שלא ענה, ואפילו לא דחיפה, ואם זה קרה פעם בתחנת משטרה, במשטרה צבאית זה לא קרה אף פעם, כל א' צריך לדעת בבידור, שאין צריך לענות להם על כלום, ואין אנו כאן לשרת אותם, וע"פ רוב אלו שכן דברו כל מה שהם דברו, רק הסתבכו בכל דיבוריהם, כל מילה פחות, יותר בריא, פשוט לא מדברים, מבקשים לדבר עם עורך דין, ואם לא נותן, אז כשרואה שלא עונים על שאילותיו, אזי הוא רושם שאין רוצים לענות וממשיך לדרכו, ונותן בסוף טלפון כדי להתקשר תוך כמה דקות, לסיכום אין מה לענות ולא מפסידים כלום כשלא עונים,

ישנם כאן אברכים שכבר ישבו בבית הסוהר על קדשי ישראל, ויודעים מהן חקירות ומהן התנכלות של שוטר בתחנת משטרה, כאן הוא שונה לגמרי, מדובר כאן בסה"כ מפרחים בני שבע עשרה, איני יודע אם יודעים בכלל איך להכות, ואסביר את דברי: כי כל חייל שמגיע להתגייס, מקבל פרופיל, כדי לדעת לאיזה תפקיד לשבץ אותו, אלו שמתייצבים לקבל פטור, מקבלים 211 ומטה, ורק מי שמקבל 97 ומעלה, יכול לקבל תואר 'לוחם', וכל אלו המשרתים במשטרה צבאית הם מאותם שקבלו בין 21 45, כי פרופיל זה מקבל תפקיד, או לקלף תפוז"א, או להיות מהמשטרה הצבאית, והם עפ"י רוב כולם באותה ההגדרה, ומי שכבר פגש אותם, כבר יודע במה מדובר, כי הם פחותים בדעת לא רק מבחינה רוחנית, אלא גם מבחינה גשמית... אין שם עם מי לדבר, ובשכלם אינן ברום המעלה.

תהליך פסק הדין

מיד כשאברך נעצר מועבר קודם לתא מעצר במחנה צבאי על מנת להישפט, אם נעצר באזור הדרום, מעבירים אותו למחנה בשדה תימן, באזור ירושלים המייקום הוא בענתות, באזור המרכז הוא במחנה תל השומר, ובאזור הצפון הוא בפילון, חוף אם הוא יותר קרוב לכלא 10,

מראות מתוככי כלא 10

סדר היום מתי כולם הולכים לישון ומתי קמים, ויש זמן של הפסקה בחצר הכלא, שם אפשר להסתובב, יש שם בית הכנסת, ויש שם חדר אוכל, ומקבלים כל יום 7 דקות שיחה בטלפון, 14 דקות לנשוי, בפלוגה יש גם אופציה של ביקורים בכלא, שמיום השמיני למאסר, יש אפשרות להיפגש עם 4 קרובי משפחה, ולאחר מכן כל 2 שבועות אפשר לקיים עוד ביקור, חוץ ממה שבשעת המשפטים אפשר גם כן להיפגש עם הקרובים.

מה שאין כן ב'אגף' אין כל המעלות הנ"ל, נכנסים לחדר יחיד, ונשארים שם לבד במשך כל היום, חוץ ממה שיש שומר לציוד הממונה לשמור עליו, (ע"פ רוב הוא אסיר מפלוגה א', או מפלוגה אחרת) וכל 4 שעות מתחלף עוד שומר, ואם יש שומר חרדי אפשר לשבת וללמוד אתו, והוא תענוג עצום.

החסרונות שבפלוגה

החדרנו בעצמינו תמיד שאנו מוכנים לשבת בכלא בכדי שלא נתגייס לצבא, אך מתברר יותר ויותר שאחרי שכבר יושבים בכלא צריך לחיות שם בהרבה מסירות נפש כי המצב שם אינו כל כך במצב רוחני טוב בלשון המעטה, לצערנו יוצא לנו לשבת עם הרבה בחורים שיוצאים יום יום מבית הכלא, בחודש האחרון בלבד ישבנו עם לפחות 50 המשוחררים, שיצאו בחודש האחרון בלבד, והתמונה שונה לגמרי, ואין צריך לזה ראייה יותר ממה שרואים שהצבא עושה כל מה שביכולתו כדי שיכנסו לפלוגה, ולא יהיו באגף, ורק אקח דוגמא אחת, שלפני כמה ימים התקשר אלי העו"ד, ואמר לי שהמפקד אמר לו על א' שישב בבידוד, שהוא מוכן לתת לו כל התנאים שדורש, אך הוא ממתין שהרב שלו יאשר לו לעבור לפלוגה, ואף הבטיח המפקד שיתן לו חדר בלי טלוויזיה, ועוד הרבה תנאים, כמוכן שכשדברו על תנאים הרוחניים התחמק ואמר שאין הכל תלוי בידו, וכששאלו אותו אם יכול לסדר שלא יהא 'מפקדת' ממונה עליו אלא 'מפקד' לא רצה לקחת את זה עליו כי אינו יכול, ואכן כדבריו כן הוא, שבאמת לא הצליח להחליף נהלים כגון אלו, כי חלק גדול מכל מטרת הכלא, להכשיל אותנו, עכ"פ רואים מזה איך שהיה מוכן לכל ובלבד שיצא מהאגף לפלוגה כי דבר זה שנמצאים באגף מוציא אותם משלוותם.

נפגשתי עם א' מהאסירים שיצאו לאחרונה, והוא סיפר לי על אחד שבכניסתו לכלא לבש בטעות את הבגדים ונכנס לפלוגה, ובסוף התחרט, וניסה כל הזמן להתחכם שלא לציית לכללי הכלא, בכדי שיענשו אותו להשליכו לבידוד, אך ללא הועיל, הם לא הסכימו בשום אופן שילך לאגף, כי ידעו שזה מטרתו בכל ההפרות לזכות להיכנס לאגף, וסיפר לי האסיר השני שההוא עשה ככל העולה על רוחו בתוך הכלא, ולא קיבל שום עונש על זה, מה שאחרים היו מושלכים לבידוד על דברים פחותים וקלים יותר, והוא עושה מה שחפץ, לא עשה מסדרים, יש בעת המסדרים, ועשה כל מה שיכול לקומם אותם וללא הצלחה,

מפת התמצאות

כלא 10 מלמעלה

כאן מתחת הגג הכחול מבעד לסורג רקדו העסקנים בשמחת בית השואבה -פלוגה א'

צד שמאל הכי קרוב לפלוגה א' לאחמ"כ פלוגה ב' ואח"כ פלוגה ג'

כלא-נווה-צדק-הרחבה בין הפלוגות שים לב לכיתוב מצד שמאל

לצעוק על הבחור בצורת שליטה, אני אכן בן 17, ואפילו אם אתה בן 30, מעתה אני אחליט על כל סדר היום שלך, מתי תנשום ומתי לא, מתי לשבת ומתי לעמוד, מתי ללכת ומתי לשכב, ומתי תאכל, מה כן ומה לא, וכשמסיימת את דבריה היא שואלת, האם שמעת טוב מה שאמרת? ואם לא מגיבים בחיוב, היא מרימה את קולה יותר, ושואלת האם שמעת מה שאמרת? ואם שוב לא עונים היא עולה בקולותיה יותר ויותר, ומי שאינו מוכן יכול להיבהל מכך, אך מי שמוכן יודע שלא יקרה כלום, אם תגביר קולה יותר, ועוד יותר, וזהו, כאן זה נגמר, ואין בכוחה לתת סתירה, ולא כלום, כל מה שהם יכולים, זה רק צעקות ושאלות אדירות ומשונות, על כל פנים, צריך להיות מוכן על זה, ולהתייחס אליהם, כ'את וכלבא שוויך', כפשוטו, וכל כוחותיהם נעלמים כלא היו.

ההחלטה הגורלית, בידוד או פלוגה

הקדמה: ידוע שבכל הדורות כלל ישראל עברו כל מיני שמדות, וישראל מסרו את נפשם על קדושת ד' כפשוטו, והיו מוכנים להפיל את עצמם לאש או לים, והיו מוכנים להיהרג בכל מיני מיתות משונות, במסירות נפש על כבוד שמים, וגם אנו צריכים להיות מוכנים לזה, אבל ידוע מספרים הק', שיש מדרגה גדולה יותר מלמסור את הנפש להריגה, והוא, לחיות עם מסירות נפש, שדבר זה יותר קשה מלמות על מסירות נפש, כי לעמוד מול רובה ולומר ברגע אחת אני מוכן למות, אינו מגיע לקושי הניסיון לדעת שלא ייהרג, ולהמשיך לחיות במסירות נפש.

בחורים ואברכים חשובים!, אנו יוצאים במסירות נפש מול אויבנו, לא למות על כבוד שמים, וגם לא שמענו בשנים האחרונות על מיתה לכבוד שמים, אנו צריכים להיות מוכנים 'לחיות' במסירות נפש, אין זה קשה כל כך, וכמו שנפרט להלן, אך צריך להכניס בראש דבר הפשוט, שאנו מוכנים לחיות במסירות נפש.

ההבדל הטכני בין בידוד לפלוגה

הכלא בנוי בקמפוס גדולה, וישנן שם 3 פלוגות, א' ב' וג', ועוד פלוגה לנשים, ויש שם גם אהלים שבד"כ הוא לחיילים לתקופות קצרות, וביניהם יש שם בנין קטן, ששמו 'אגף' או כפי שקרוי בפי המון העם 'בידוד'.

כשמגיעים לראשונה לכלא, ישנם שני דרכים במה לבחור, יש אפשרות להיכנס לפלוגה, ואפשר לבחור שלא ללבוש את הבגדים של החיילים, ולהיכנס לבידוד, והחילוק בין אגף לפלוגה, שבפלוגה יותר נח באופן כללי כי נמצאים עם עוד אסירים, וחיים עם עוד אנשים, החדרים הם כל חדר עם 8 מטות, (7 אסירים ישנים בכל חדר) והרגשה שם הוא - ההבדל - בבחינת פנימייה של ישיבה, יש שם

עם הבטחות שונות צריך לענות להם ברוגע, אני שומע, אדבר מזה עם אבי, העסקן או העו"ד, אבל ח"ו לא להתפתות אחריהם, בכי הוא זה.

את וכלבא שוין

עוד נקודה שחשוב להבהיר. זה נוגע לא רק במעצר צבאי, אלא בכל מעצר, והוא, שישנם כאלו שחושבים בעת החקירות, שזה הזדמנות להראות לשוטר את פרצופו האמיתי, ולומר לו כל מיני טענות, ולהתנפל עליו בכל מיני מלולים ואמרות שנונות. חשוב לומר, שדבר זה הוא טעות מעיקרו, כי כל כמה שתצעק עליו ותירק עליו, החייל רק ישמח בכל מילה, והוא מוכן לקבל כל הניזופות והקללות, ובלבד שתדבר עוד ועוד, כי על ידי זה הוא יכול למצוא עילה להפיל אותך להבא, כי כל מילה מתומלל ומוקלט, ומשתמשים בכל מילה ולו הקטנה לראיות והוכחות, מה שגורם אח"כ שבעת המשפטים מתווכחים על כל זה, וע"ז זה סוחבים זמן רב, ובינתיים יושבים בכלא, ואף על מילה שבתוך ויכוח שולי, כגון אם אתה שייך לעדה"ח או לאגודה, הם סופרים כל תיבה, ועומדים על זה, ואם אחד רוצה באמת להצר צעדיו של החייל, הדבר הכי גרוע שיכול לקרות לו הוא כשתשתוק, שתיקה, ועוד פעם שתיקה, חוץ מהגרסה שהעסקנים אומרים מה לומר, וזה גורם לו שאין לו מה להפיל, וכמו שהמשיל אחד דבר זה, שהשוטר היושב מולך יש לו רובה, אבל בלי כדורים, ומבקש ממך שתמלא לו את הרובה עם כדורים, וכל מילה שאינה במקומה הוא עוד כדור כדי לירות עליך להבא.

ודבר זה נוגע גם בעת המאסר שכדי להשמר מכל, צריך שכל ההשות שם יהיה בחינת 'את וכלבא שוין', ולדוגמא סיפר לי א' לאחרונה, אחר שיצא ממעצר חודשיים בכלא, שהוא נהג בתוך הכלא שלא להתייחס לכל החיילים והמפקדים שם, לא לאמירת 'בוקר טוב' ולא 'ערב טוב', וכשהיה צריך איזה דבר מאיזה חייל, היה ניגש אליו בשמירת עיניים ומבקש ממנו, והלה אמר לו "אוהא!! לפתע נזכרת בנו, פתאום אתה כן יכול לדבר", והוא חזר על דבריו, "אני צריך כך וכך", והלה חוזר ואומר "כשאני מדבר אליך אתה לא עונה, ועכשיו אתה רוצה שאני יעשה לך טובות?" אבל האברך חזר שוב ברוגע, שוב ושוב על מבוקשו ולא היה לחייל ברירה, עד שמילא לו את בקשתו, ויותר מזה, אפשר לומר שכל מה שיותר מתרחקים מהם, הם יותר מעריכים ומכבדים יותר, ומקבלים הכל יותר.

ואסיים מעין הפתיחה, אשריכם, ואשרי חלקכם, זכינו בדור האחרון דור של עקבתא דמשיחא שהקב"ה מביא לנו את הנסיגות הכי גדולות, והעמיד לעמוד בחזית, לא את ראשי הישיבות ולא הרבנים ולא את ראשי הכוללים ואף לא את האברכים, אלא את הבחורים הצעירים, עשו את עבודתכם, ומלאו את תפקידכם בנאמנות.

יעזור השי"ת שמישיח יבא במהרה, ויראה באצבעו על כל אלו שמסרו את נפשם ובדור חלש כזה הכריזו שמע ישראל ד' אלו קינו ד' אחד. אמן אמן.

שה'קעמפ' מתקיים בתוככי הבניין בלבד, ללא שום אפשרות לצאת חוץ מגבולות הבניין, ואעפ"כ לא היה שם שום בחור שהרגיש סגור ומסוגר, וכולם נהנו מאד מכל הקעמפ, אבל אם לדוגמא בחור המשגיח רוצה להעניש אותו, ושולח אותו לא' מבניני הישיבה, ואוסר עליו לצאת משם, הרי שבלילה הראשונה לשהייתו שם, יתקשר להוריו לומר שיוציאוהו משם במהרה, וההבדל ביניהם הוא, כי הכל תלוי כפי ההכנה, ומה הכוונה בכל דבר, ואם יודעים מראש שכן הוא המצב, וכך יהיה, אין זה קשה כ"כ.

המעלות שבאגף

באגף יש עוד כמה מעלות מה שאין בפלוגה, חוץ מהשמירה על גדריו הצניעות. והוא, הישוב הדעת מה שיושבים לבד, ויש זמן לשבת וללמוד, אברך שיצא לאחרונה סיפר לי שהיה דרכו לבקש תמיד שהוא רוצה להיות השומר בבידוד, והיה לו סדר קבוע של 4 שעות לימוד ברציפות עם א' מגיבורי החיל, וכבר סיכם עמו לקבוע חבורתא אחר ששניהם יצאו מהכלא, וכמו שאמר מאן דהו, שבכדי לידע אם מתאימים לשבת באגף, הבדיקה הוא, שאם יודעים לשבת וללמוד 12 שעות במעל"ע, אזי ראויים לזה ואם לא, אינם ראויים.

ב"ה שלושת גיבורי החיל כבר הפסיעו לנו את הדרך, והראו לנו שאין הדבר מופרך, והם כבר שם למעלה מג' חדשים, והם איתנים וחזקים, כשאני פוגש אברכים שיוצאים מהכלא, אני אוהב לשאול אותם מה הם אומרים על שני גיבורי החיל, (בכלא הם מכונים, 'אריה' ו'קופמן', כש'אריה' הכוונה על הרה"ח ר' אריה מרדכי רבינוביץ שליט"א ו'קופמן' הכוונה על הרה"ג ר' אלעזר צדוק קופמן שליט"א), וכולם פה אחד אומרים שהם חזקים במיוחד וזה אחרי ג' חדשים שנכנסו לבידוד בעוז ובגבורה.

פיהם דיבר שוא

עוד שני נקודות חשובות ברצוני לחדד:

א', יש לדעת דבר חשוב, שהרבה פעמים הם מגיעים לאסיר בתוך הכלא, ומתחילים לשכנע אותו על דבר מסוים, ומבטיחים אותו לאשר כל מיני אישורים, ולוותר על כל מיני וויתורים, בכל מיני הבטחות, וע"כ עלינו לדעת שכל הבטחותיהם אינם שווים בכי הוא זה. ולדוגמא אספר לכם, שאתמול הגיע אלי אברך מקהילה מסוימת, שרצה להתיישב לפני חצי שנה ב'קודקוד' וקעת הוא רוצה לצאת, והראה לי חוזה חתום בינו ובין הצבא, כל מיני הבטחות על כל מיני דברים, ולפלא עמדו בכל ההבטחות למשך כמה חדשים, אך לפני חודש הם עברו למקום חדש, והעמידו את חדרו ליד חדר של נשים, ובא אליהם בטענות, כי הרי הבטיחו לו שדבר זה לא יקרה, וכמובן שלא היה לו עם מי לדבר, גם הראה לי הודעה מה שהודיעו לכל הפלוגה, שמאחר שבשני השבועות הבאים תתקיים שיפוצים בבסיס, על כן כל חייל יקבל תפקיד אחר, ויתן חלקו בשיפוצים, והוא קיבל תפקיד לסחוב מסכים, וכך נהפכו לאחת, מ'מטכנטי מחשבים' ל'שיפוצניקים', כל ההבטחות שלהם שווין כקליפת השום, וחייבים לזכור דבר זה, כי אם יבואו לפתות

הכל בגלל שהם יודעים שהוא רוצה להיכנס לבידוד, ודבר זה הוא כצנינים בעיניהם, ואפשר לומר שכהיום אינם מאשרים כ"כ מהר להיכנס לאגף, וצריך הרבה תפילות בכדי להיכנס לשם, ב"ה יש דרכים אין להיכנס לשם במקום הצורך, מקוים שלא נצטרך להגיע לזה, אבל כשנגיע יקבל העצור את ההזדמנות הנכונה, מה ואין לעשות בכדי לקבל את הבידוד.

וגם כשנכנסו שלושת גיבורי החיל לכלא ואמרו מיד בכניסתם בעוז ובגבורה שהם חפצים להיכנס לבידוד, זה עשה רעש גדול בכלא, כי מבחינתם, הבידוד הוא בית מעצר לענוש בתוך הכלא, לכל אלו שאינם מציינים לכללי הכלא, והגיבורי חיל עשו את כל הבידוד לדבר שאנו מרתיע כלל, ובזמנו אף גדלה פעולתם של גיבורי החיל, שכל 28 המיטות שבבידוד נתמלא עד אפס מקום, ובהנהלת הכלא לא ידעו אין להתמודד עם מציאות כזו.

ה'אגף' אינו נורא כ"כ

ומצד שני אפשר לומר, שהישיבה באגף אינו כ"כ שחור, כמו שנראה על פניו, אף שאין בזה להוריד כי הוא זה, מגודל המסי"נ של גיבורי החיל שיושבים שם, ואני בטוח שזכותם גדול והם ראויים שישלחו להם קוויטלאך, אך מה שמשחירים כ"כ את המצב אינו נכון, כי המציאות השתנתה לרוב מאז שנכנסו גיבורי החיל לכלא, ונכנס ועד אסירי ציון לעובי הקורה, והפכו את כל כללי ונהלי הכלא לטובת גיבורי החיל היושבים בבידוד, וזה הזמן לציין לשבח ולהעלות על נס גודל והיקף הפעולות שעמלו ועמלים ללא ליאות, עסקני ועד אסירי ציון, לטובת האסירים, בימים לא ימים, ובלילות לא לילות, עד כדי כך שאני יכול להעיד, שאני מקבל מהם טלפונים אף בערש"ק לאחר זמן הדלקה"נ, ע"פ הוראת מורה הוראה, מה שצריך לעשות, ואי אפשר לפרט כאן את כל השינויים שעשו שם, ובעז"ה לאחר צאתם מן הכלא תוכלו בס"ד לשמוע מהם, כל התהפוכות שעבר הכלא ע"י העסקנים הנ"ל למען האסירים גיבורי החיל שלוחי כלל ישראל, ורק לדוגמא, אספר שא' מגיבורי החיל אינו אוכל בשר עוף משום חומרא, ולמעשה, הצליחו העסקנים לסדר שבס"ד מקבל לארוחותיו 'בשר בקר' בהכשר העדה"ח, עוד אפשר לספר שהאברכים היקרים שיחיו, קיבלו גם ביקור של בני משפחותיהם, ולא בגניבה, אלא בצורה חוקית, שהעו"ד תבע זכות זה במשפט, וקיבל את הזכות, וחשוב לציין שגם בנושא הטלפונים, בפועל אפשר לברר אצל המשפחות, אין שהגיבורי חיל שיחיו שיושבים עתה בכלא, מדברים בתדירות עם ב"ב, ושומעים את קולם באופן תדיר, וגם יותר מז' דקות.

אכן בימים הראשונים יש קושי מסוים בשהיה בבידוד ואף לגיבורי החיל הנ"ל היה קשה בראשית דרכם, אבל בהמשך כשהחליטו שזה מה שעליהם לעשות, וכאן הם נמצאים וכאן יהיו, נעשה הכל יותר קל.

לדוגמא אסביר את הדבר, למה הדבר דומה לישיבה אחת שלקראת ימי הקיץ עשו קעמפ בעיר מסוים, שהמצב שם ברוחניות אינו בכי טוב, והנהלת הישיבה ציוותה מראש לבחורים,